

MARIETJES VERJAARDAG¹⁾

door

JOHANNA BREEVOORT.

Marietje was jarig. Dat vond ze fijn. Vanmorgen vroeg had ze al in haar ledikantje staan dansen en over het hooge schotje heen geroepen: „Pa, Maatje, ben ik nou jarig?”

„Ja”, had Ma slaperig geantwoord, en Pa gromde zoo'n beetje: „Op het oogenblik nog niet hoor. Ga nog wat liggen, straks als de zon schijnt, dan ben je jarig.”

Nu scheen de zon vroolijk in de slaapkamer. En er lagen al allerlei mooie dingetjes op haar bed: een groote doos kralen, een pop, van Pa en Ma en de broertjes en zusjes. O, zooveel! Een haarlint, een stukje zeep, een prentenboek, een doosje flikjes, een suikerhart. In de andere slaapkamer kleedden de zusjes en broertjes zich aan. Pa was zich aan 't scheren. En Ma nam Marietje onder de armen en wipte haar één, twee, drie uit het hooge ledikantje op den grond.

„Krijg ik m'n witte jurk aan?” vroeg Marietje terwijl Ma haar mooie blonde krullen borstelde.

„Ja, dat mag”, antwoordde Ma, „'t is feest vandaag.”

„Vanmiddag komen To en Rie en Minnie, is 't niet Ma?”

„Ja, hoor, allemaal.”

„Mogen we dan spelen in de zijkamer? Dat is dan *mijn* kamertje.”

„'t Zal vandaag jouw kamertje zijn”, beloofde Ma.

Wat had Marietje het druk vandaag, want *haar* kamertje moest nu in orde gebracht worden voor de theevisite van vanmiddag. Alle broertjes en zusjes hielpen zoodra zij uit school kwamen. Het tróf, dat de verjaardag juist op Woensdag viel. Ieder bracht zijn speelgoed in het zijkamertje, dat was een geloop en een gezeul van geweld. Eindelijk kregen zij met hun vijven de dingen

¹⁾ Zie Vrij en Blij, bladz. 22.

in orde. Tegen den muur stonden de twee poppenledikantjes met de poppekinders er in. De wieg zou er ook bij. Bij het raam moest het tafeltje staan met *al* de kleine stoeltjes, die oude ook maar, anders kon de visite niet zitten. Het servies op tafel, een theepotje met *echte* thee. Suiker en melk hoorde er ook bij. Een taartenbakje van Ma diende voor taartenschotel en kleine schoteltjes, waarvan de kopjes niet meer bestonden, moesten voor taartenbakjes gelden. 't Zag er allemaal prachtig uit. Marietje schikte net de kleine kaakjes keurig op den schotel toen de bel overging en de vriendinnetjes kwamen.

„O, o”, riepen ze verwonderd. „Heb jij een heele kamer. We hebben ook cadeautjes voor je zeg! We feliciteeren je wel. Kijk 's, vind je dat niet mooi?” Poppeschoentjes, een boa en mof voor het nieuwe kind. Dan nog een badkuipje met een kraantje er aan, alles voor de jarige. 't Was prachtig.

Marietjes tantes waren gekomen, ook al met volle handen. Tante Marie bracht een fijn wit schort mee met zijden lintjes er door geregen en tante Anna een paar handschoentjes. Marietjes oogen glinsterden van blijdschap en trots — ze danste door de kamer, zóó prettig voelde zij zich.

Nu ging Ma theeschenken en Marietje begon ook. 't Ging wel een beetje moeilijk, want dat oortje was zoo warm en dat tuitje schonk zoo raar. Ze morste een beetje, doch Ma had haar een doekje gegeven om 't vocht spoedig op te vangen. Anders kwam het theekleedje vol vlekken.

Zoo dronken zij met hun viertjes thee. De grootere broers en zusjes zaten binnen, bij de groote menschen.

„Spelen jullie ook mee”, zei Moeder.

„Die kleine schapen” lachte Willem tegen Han. Hij keek veel liever in het mooie platenboek, pas meêgebracht uit de schoolbibliotheek.

„Willen we gaan spelen?” stelde Marietje voor, toen de thee en lekkers achter elkaar was opgesmuld. „Willen we eens ziek-zijn spelen? Ik ben de dokter.” „En ik de verpleegster,” zei To. „En ik de zieke”, riep Rie. „Ja, en wat moet ik dan zijn?” vroeg Minnie bijna schreiend. „O, dan ben jij de meid,” besliste Marietje.

„Nu moet jij gaan liggen, Rie”, commandeerde Marietje gewichtig. „Hier, op de rustbank. Jij hebt een zieke hand.”

Rie strekte zich gewillig op de rustbank uit.

„Ik kon veel beter Moeder zijn”, begon Minnie: „Want wat moet nu de meid in de ziekenkamer doen? de Moeder hoort er.”

Dat was waar. „Nu, dan ben jij moeder,” gaf Marietje toe. „Kom me dan maar roepen. Ik zal in de gang gaan staan en dan bellen”. Tingelinggeling! To, de verpleegster, deed open.

„Dag dokter”. „Dag zuster. Hoe gaat het?”

„'t Handje is nog niet beter, dokter.”

„'k Zal er eens naar kijken, zuster. Dag mevrouw. Hoe gaat het?”

„Rie laat je handje eens zien”, beval Minnie.

„Zoo, 't gaat goed vooruit, 'k zal een nieuw verbandje leggen, zuster....”

Zuster stond al met een zakdoekje achter dokter en Marietje bond het lapje stevig om Rie's hand.

„Nu moet je nog een drankje hebben”, bedacht Marietje.

„Jij kan niet eens schrijven”, riep de zieke.

„Hou je mond toch, ik ben immers de dokter”, riep Marietje verstoord. „Eerst moet ik een potloodje hebben en papier.”

„Je moet eerst de pols voelen”, verklaarde To, de oudste.

„O ja, da's waar ook.”

Marietje nam Rie's onverbonden handje beet: „Koorts, erge koorts, je moet noodig een drankje hebben. We zullen om suikerwater vragen, dat zou echt zijn,” juichte Marietje. Een heusch receptje schrijven zou ze en dat aan Ma geven.

„Jij kan niet schrijven”, begon Rie weer.

„Ik wèl”, hield Marietje vol, in haar ijver zelf heelemaal vergetend, dat zij de dokter was.

De zieke sprong van het rustbed af, om raad te geven bij het gewichtig schrijfwerk. Marietje hield een dik potlood in de kleine knuistjes, de drie anderen keken er met groote ernst naar.

S teekende Marietje met 't potlood recht op het papier.

„Dat is geen goede s. Zóó moet het”, zei To: S.

„'t Komt er niet op aan,” hield Marietje vol. Nu *ui*, *iy* weet jij de K? „'t Is een *i* met twee vlerken”, lichtte Rie in. „Nu de e.”

Nu eens hield de een, dan de andere het potlood, om er een lettertje bij te zetten. De gezichtjes waren rood van inspanning. Dat was een getob om zoo'n moeilijk woord te schrijven.

S I Y K E S R W a A T E B.

„Er staat Suikerwateb”, spotte opeens Han, die op zijn teenen achter de meisjes was komen staan.

„Het is een receptje” weerde Marietje af, „ga jij maar weg. Ik ben de dokter, ik zal het recept wegbrengen”.

„Dat moet de verpleegster toch doen”, riep To.

„Welnee, de meid”, verklaarde de zieke.

„Zie je nou wel, dat er een dienstmeisje moest zijn”, riep Marietje. „Weet je wat. Ik ben de dokter, ik neem 't receptje

mee. Dat gebeurt ook wel”. Marietje liep het kamertje uit naar Ma en de tantes.

„Hier is een receptje Ma, we hebben een zieke”.

„Is suikerwater ook al medicijn?” vroeg Ma. „Dat's lekkere”.

„Al wat de dokter voorschrijft moet er komen”, verklaarde Marietje stellig. „Maar ik kon niet op het klaarmaken wachten, apotheker, ik heb nog meer patienten”.

„Zeg Marietje?”

vroeg tante Marie: „De zon schijnt zoo mooi, zouden jullie niet liever in den tuin gaan spelen?”

„Ik ben de dokter, tante”, verklaarde Marietje. „Dag dames. Zoo iets doet een dokter nooit”.

„Ja maar dokter”, hield tante aan: „Ik heb in de serre een groote doos pillen gezet (je moet 't niet vertellen, 't zijn suikerpepermuntjes), en die helpen heel goed. Maar je moet ze in de zon opeten”.

„O, dan gaan we naar de serre”, juichte Marietje, terwijl ze naar het kamertje liep. Gaan jullie allemaal mee in den tuin? Ik weet een groote doos pillen te vinden. Lekkere!”

Alle vier huppelden de gang door, de zieke ook, de trap af

naar beneden en weldra klonken hun blijde hooge stemmetjes op in den tuin.

„Zie zoo, laten ze prettig buiten spelen, ze kunnen nog lang genoeg in huis zitten, als 't winter wordt”, zei tante Marie.

Een uurtje later kwam Pa thuis. Hij liep naar beneden in den tuin en riep de kinderen. Zij mochten raden wat er in den binnenzak van zijn jas zat. Marietje zag dadelijk aan de dikke bobbels dat het vruchten waren en riep: „Appels”.

„Mis poes”, zei Pa lachend „wat denk jij, Rie?”

„Peren mijnheer”, zei Rie stellig.

„Jij heb 't geraden. Kijk eens aan”. Uit elken binnenzak trok Pa met moeite een zak peren.

Die groote is voor mijn jarige meid, maar jullie drieën krijgen ook een mooie. Waar zijn de anderen?”

„Hier Pa, hier zijn we allemaal”.

Pa deelde de peren rond en begon ze daarna een voor een te schillen. Han hapte er al zóó in. „Ze zijn ongeschild veel lekkerder”, zei hij.

„Nu ga je gang” zei Vader, „ik hoor bellen, ik denk dat je visite gehaald wordt, Marietje”.

Ja dat was ook zoo. De vriendinnetjes gingen spoedig heen en Pa danste met Marietje op zijn schouder onder het gejuich van allen de kamer in, waar Moe en de tantes zaten.

Aan tafel was het 's middags een gelach en gepraat van belang, want Ma tracteerde op appeltjes, die lustte Marietje zoo graag en op schuimpudding en Vader maakte allerlei grapjes.

„Wel Marietje, heb je nu geen prettigen verjaardag gehad?”, vroeg Ma, nadat ze Marietje 's avonds in bed nog eens goedennacht had gekust.

„O Maatje, heerlijk”.

„En heb je nu den Heere al gedankt ervoor?” vroeg Ma. „Want Hij geeft al dat goeds. De Heere geeft ons *alles*”.

Marietje sloeg de oogen neer: „Nee Maatje. Maar ik kan 't nog wel doen”. Ze sprong op, knielde op haar kussen, lei 't hoofd op moeders arm en zeide: „Lieve Heere, ik dank U dat U mij zoo'n prettigen verjaardag gegeven hebt”.

